

Літературно-мистецька сторінка

Я ЗАПАЛЮ НА НЕБІ СОТНІ ЗІР

Ірина ГРАНКІНА — випускниця Старовишнівецької ЗОШ, а нині студентка філологічного факультету нашої академії.

Дівчина любить малювати, фотографувати, та найбільше захоплється поезією. Зі слів автора, вірші народжуються «під враженнями». Тематика їх здебільшого патріотична. Перший твір Іринка склала у чотирирічному віці, а добірку останніх пропонує увазі наших читачів.

Ірина ГРАНКІНА

* * *

Ми звикли слухати тишу.
Там, де вирує війна,
Там, де народ ледве дише,
Розноситься вітром луна.
Постріли й спалене тіло.
Спалене, та не вогнем.
Тіло, що просто хотіло
Жити сьогоднішнім днем.

Знов розквітає калина
На зрошених кров'ю стежках.
Хто це зробив? Це людина,
Наш побратим і наш кат.
Лунає німа перекличка:
«Мій друже, ти ще живий?».
А в когось давно ввійшло в звичку:
«Впиймай, закатуй і убий!».

Ми молились, Україно,
І ти помолися за нас.
Бо ми підіймемось з руїни.
Молись, бо ще прийде наш час.
Молися і дій, нехай знають:
В Україні тепер два береги.
Адже Герої не помирають!
І не вічно живуть вороги...

* * *

Мистецтву втрат навчитися не важко.
Мільйон речей загублено давно.
Втрачати — наче випускати пташку
Зі своїх рук в розчинене вікно.

Втрачай свій день, свої ключі, годину
Без сумніву, без страху, без вагань.
Втрачай усе! Чуєш, втрачай, людино!
Не впавши духом від біди й страждань.

Не бійся втрат. Втрачай ім'я і місце,
Втрачай надію подивитись світ.
Втрачай усе, що маєш, навіть більше,
Не віддаючи своїм вчинкам звіт.

Я втратив дім і подарунок мамі,
Та це найменша із моїх утрат.
Я втратив ріку разом зі світами,
Втратив комфорт, і спокій і свій лад.

І ти також, без пафосу, відверто,
Із присмаком кохання на вустах
(Хоча, на жаль, не віриш мені вперто) —
Ти теж одна з моїх мізерних втрат.

Втрачай усе, зніми з обличчя маску —
І ти побачиш небо голубе...
Мистецтву втрат навчитися неважко,
Але, втрачаючи, не загуби себе.

* * *

Я запалю на небі сотні зір
І вітер попрошу ніжнішим стати.
Я затушу у серці біль. Повір,
В душі він буде тихо догорати.

Я розжену на небі сотні хмар,
Щоб сонечко світило яскравіше.
Я заберу з вогню осінній жар
І солов'я попрошу бути тихіше.

Нехай на мить, хоч на малу хвилину
Вони почують мертву тишину...
Нехай згадають ту лиху годину,
Що призвела до їх німого сну.

Нехай відчують біль і туку втрату,
Нехай відчують дух отих смертей.
Нехай згадають, як вбивала мати
Своїх щойно народжених дітей.

Як ще живі безумно їли мертвих
І звичним стало слово «людоджер».
Ті сторінки були ще довго стерті,
Про тих людей згадали лиш тепер.

Про тих німих, які живцем лягали
Між тисяч трупів й сотень ще живих...
Вони не вірили, вони тоді не знали,
Скільки народу випаде ще від лих.

Повір, вони лише хотіли жити!
Ім так боліло й так хотілось їсти!
... А на полях давно вже сходить жито,
Там, де вони з кісток місили тісто.

Прошли роки — і опустіли села.
В устах живих зстиг останній крик,
Вони забули, що були веселі,
І біль застиг в очах отих німих.

Лиш сотні трупів, згаданих й забутих,
Кілька живих, що смерті важко ждуть,
І кілька тих, ще до землі прикутих,
Жадають їжі. Та не в цьому суть.

А суть у тім, що їх жорстоко вбили.
Іх просто позбулися, як сміття.
А ми нічого вдіяти не посміли —
Таке в країні нашої життя...

* * *

Оте почуття невагомості,
Заховане в сутінках ночі,
Вирване з підсвідомості,
Дивиться прямо в очі.

Втомлена і спустошена,
Спалена і розвіяна,
Вітром й дощами зрошена,
Заблукана поміж мріями.

Жодного відображення,
Жодного звуку волі.
Те неймовірне враження,
Коли ти живеш без долі.

Виконуєш чийсь правила,
Живеш за чужими законами:
Божими чи диявола,
Поглинута заборонами.

Принижена і спалюжена,
Незаймана — та сплюндрована.
Живеш за межею відчуження,
Від білого світу захована.

І вкотре зігнувшись дугою,
Кланяєшся у ноги.
Німе запитання «Хто я?» —
І падаєш від знемоги.

Давно вже немає свідомості,
А тіло все ще тріпочеться.
Ох, те відчуття невагомості,
Коли все ще так жити хочеться...

* * *

Ти той, хто вчить мене любити,
Хто вірити учить, прощати,
Творити, мріяти. Просто жити.
Того, хто впає, ти вчиш літати.

Тебе стрічають на світанку
Сумні невиспані обличчя.
Ти віддаєш все до останку
І підіймаєш настрій втричі.

Ти той, хто вміє помічати
Дитячі посмішки і сльози.
Вчиш говорити і мовчати,
Порадиш, як ніхто не в змозі.

Нам говорили, що машина
(Комп'ютер або телефон)
У сто раз кращі від людини:
Тут камера і мікрофон,

Перекладач, знання і книги,
Десятки фото і гудків,
Але лиш ти розтопиш кригу
Без повідомлень і дзвінків.

В тобі історія, учителю,
І сотні, тисячі думок.
Всіх таємниць моїх хранителю,
Ведеш мене за кроком крок.

Ти, мов художник, наші душі
Фарбуєш в сотні кольорів.
Довіку дякувати мушу
За той мільйон хороших слів.

За ту підтримку і догани,
За кожну крапельку життя,
За те, що ти лікуєш рани,
За наші перші відкриття.

Я дякую за книгу першу,
За перше два і перше п'ять,
За твою щирість і відвертість,
За добре серце «журавлят».

У кожного, мабуть, бувало:
Хтось недовчив, а хтось заснув,
Та слово вчителя лунало:
«А голову ти не забув?».

Завжди на помилку ти вкажеш
Чи присоромиш враз когось:
«А може ти і нам розкажеш?
Усі разом посміємось».

Пройдуть роки, минуть століття,
Буде багато відкриттів,
Але звання почесне «Вчитель»
Не зникне в повені віків.